VI. évfolyam, 16. szám
1950 április 14

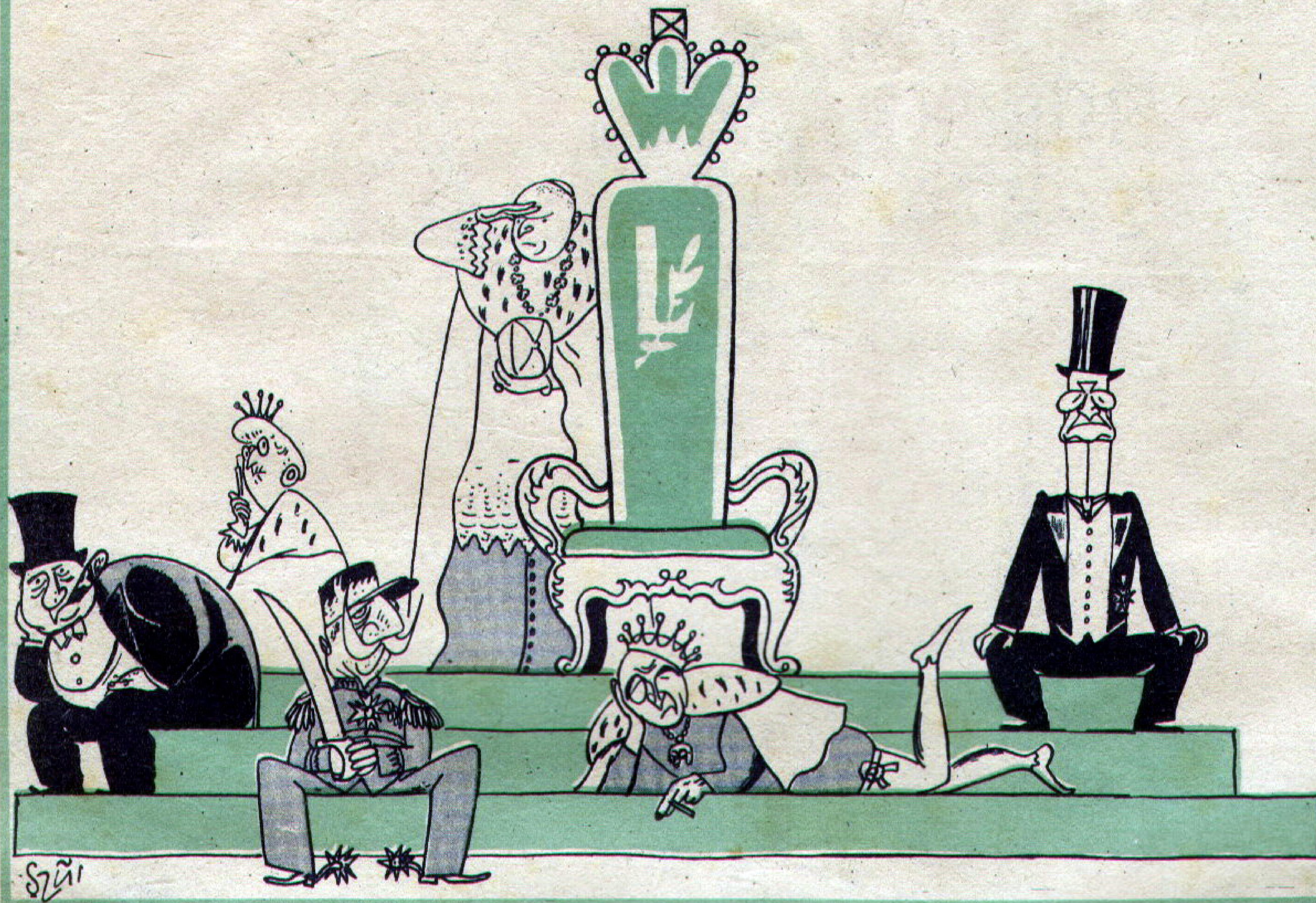

70 fillér

Ma már ez így van

Első munkás: Szervusz főhadnagy szaktárs!
Második munkás: Honnan ismered? Te katona voltál?
Első munkás: Nem. Ő volt vasesztergályos.

Akik Lipótot visszavárják Belgium trónjára

Darvas Szilárd:

Kocsmai mesterdalnokok

Beülök a vendéglőbe egy kis baráti beszélgetésre mondjuk harmadmagammal, ami nagyon jó létszám, mert szeretek diskurálni és így aránylag gyakran kerül rám sor. Gyöngyöző málnaszörpöm serkentőleg hat agyamra, szellemem sziporkázni kezd s csakhamar megállapítom, hogy élvezet velem leülni; talán ezért van, hogy sehova se megyek magam nélkül.

Meg kell jegyeznem, hogy nemcsak én vagyok elbűvölve személyemtől, hanem a társaság többi tagja is saját magától s így az együttlét rendkívül kellemesnek igérkezik. Ekkor azonban váratlanul beleszól a sors.

Tőlünk nem messze ugyanis, körülbelül a főpincér és a csaplárosné kereszteződésénél három ember ül, akik mindmostanáig a borongás nemes mesterségét űzték. Ez viszonylag csendben történt, azonban homlokukon a kadarszülte verejtéket teljesen befelhőzte a bánat s elérkezettnek látták az időt, hogy ezt a hőkülönbözetet leértékeljék. Minélfogva az egyik máris elbődül ellentmondást nem tűrő hangon:

Hejde piros Pünkösd napján imádkoztam érted...

Ezt a bejelentést a másik kettő részéről általános, de nem titkos üvöltés követi. Csak úgy zeng a kocsma a buzgalomtól, hogy melyik tudja túlordítani a másikat, a kezdeményező áll a hanglétra tetején és a két társa vigyáz, hogy le ne essék róla. Alaposan megtámogatják egymást, fej-fej mellett dalolnak, még nem lehet tudni melyik jön be elsőnek. Hol ez van két taktussal hátrább, hol az, pillanatok alatt behozzák és megelőzik egymást, réveteg tekintetet vetve a reszketeg plafonra.

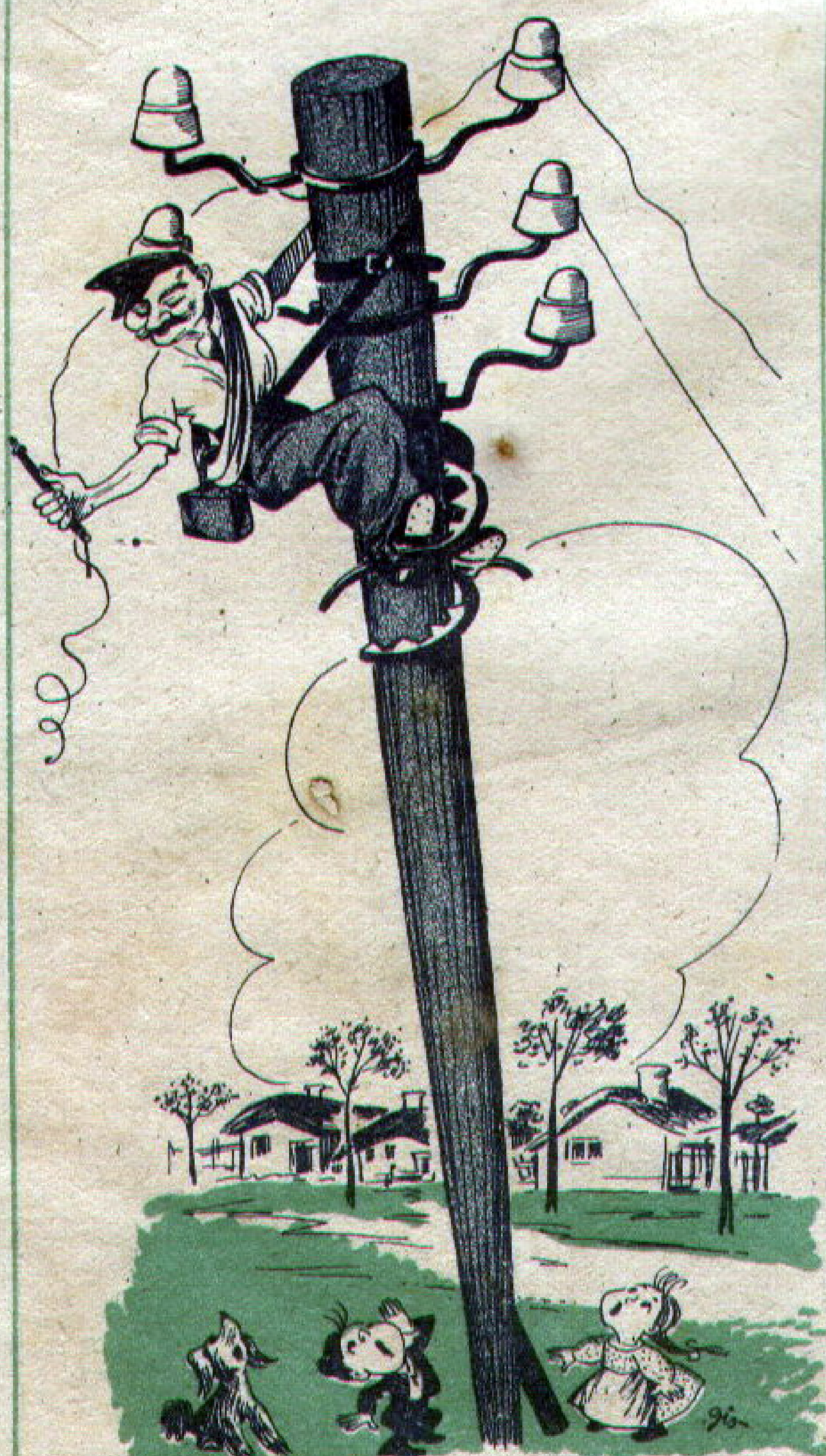
Közben váltogatják a dalokat, dübörög a lég, egyik detonáció a másikat követi, s ahol lecsap egy nóta, tízméteres körzetben megszűnik minden élet. Rég nem beszélgetünk, hiszen a három fenegyerek résen van és minden más hangbeli megmozdulást csírájában elfojt. Már beszegődtek Tarnócára bojtárnak, ők voltak a falurossza egyedül, ha meghaltak csillag lettek, elmentek az akáclombos faluba és elmentek a templom mellett, csak a fenébe nem akarnak elmenni pedig ez egyre aktuálisabb lesz.

Öreg viharedzett, ezer fröccsöt látott pincérek rémülten bújnak a cech mögé, a vén kocsmai kuvasz kínjában elfelejt kunyerálni, s a három mesterdalnokból kettő kidől, ám ez mitsem jelent, mert a győztés diadalmi mámorában játszva helyettesíti őket. Most, hogy egyedül maradt a placcon, bebizonyítja miszerint csak a férgese hullott el, egyedül is tartja a frontot és May Károly indiánjai egész biztosan a Nagy Fehér Sakál címmel tisztelnék meg. Persze a másik kettő sem könnyen nyugszik bele az élve eltemettetésbe, dülledt, könnybeborult szemmel néznek a semmibe s belebele hörögnek a dalba.

A gyengébb idegzetű vendégek fizetnek és elmennek, miközben a már-már szétzüllött trió — mint a boraiból megelevenedett Phőnix madár — váratlanul újra összeáll s most már hárman nyolc hangra énekelnek két különböző éneket, rádalolván a Bodri kutyát a feketeszárú menyecskére.

Talán még most is bőgnek, ha azóta meg nem haltak, amit így utólag bizonyos fokig azért sajnálnék már.

Villany a falun

— Mit csinál olyan magasan, bácsi?
— Emelem a falu életszínvonalát.

Aminek nem szabadna lennie

Képünk azt a munkást ábrázolja, aki abban a hitben, hogy a munkaverseny kampány, ül a babérjain.

Borkóstoló a Közért-fiókokban

— Mire koccintsunk?
— Arra, hogy kaptunk citromot!

ELSŐ OSZTÁLY

A kitűnő író, aki állandóan remek történeteket mesél elsőosztályos kisfiáról, legújabban a következő történetet terjeszti:

Hazajön a gyerek az iskolából. Az anyja megkérdi, mit tanultak a számtanórán?

— Ha van két almám és még kapok hozzá kétszer két almát, akkor összesen hat almám lesz.

— Szép — mondja a mamája. — És ha van három körtéd és kapsz hozzá még négy körtét, azután még kettőt, akkor hány körtéd lesz?

A gyerek gondolkodik egy darabig, aztán így szól:

— A körténél még nem tartunk.

A gyerek most már elég folyékonyan olvas, úgy hogy apjától egy szép könyvet kapott ajándékba.

— Nos, hogy tetszik a könyv? — kérdi másnap az apa.

— Magyartalan! — vágja rá a gyerek — olyasmit már hallottam, hogy „arra az ujjára felhúzzák a gyűrűt". De itt az áll, hogy „Felhúzták az ara ujjára a gyűrűt".

Az apa elmosolyodik.

— Hány „r"-rel írják, hogy „arra"?

— Kettővel.

— És most nézd meg, hány errel van írva a könyvben?

A fiú fölcsapja a kérdéses helyet és megvető hangon így szól:

— Pláne sajtóhiba is!

Tisztasági hét lesz a fővárosban

— De anyu, hagyd már abba! Mi az én testem, úttest?!

Megszűnt az utolsó élelmiszerjegy is

— Hé, hová lóg maga lisztjegy?
— Disszidálok nyugatra, ott még van jövőm...

TÁNCLECKE

Kígyó (a jampechez): Még egy kicsit gerinctelenebbül és akkor egész jó lesz!

Gyengéd lélek

— Hé, van magának szíve?! Még csak most rügyezik az a kis bokor és máris letördeli?!

Dal a dalárdáról

Makáma

Úgy kezdődött az egész, hogy Csopaki következő dörgedelmet mondta ki:

— Dalárda már mindenütt van manapság, csak minálunk nincs. Ez, kérem, hanyagság. Vállalom, hogy összehozom, ha lehet. Lássuk, ki tud valamilyen éneket?

Potyesz nyomban rákezdett egy du-du-dút. Úgy kornyikált, mint a pulyka, vagy a lúd. Trillázott a kis gépíró Mancika. Kicsit falsolt, — de hát ez csak nem hiba? A hivatal Adonisza előlép. Hangja nincsen, az igaz, de ő a szép. Nem festene rosszul fenn a színpadon ... Ne mellőzzék részvételét színvakon.

— Lilikét is be kell venni, — ajánlják. — Lábai a dalárdát nem blamálják. Előre kell állítani egészen. Ő akár a karmesterre se nézzen. Csőrével csak tátogasson a drága. Nem a hangja fontos, hanem a lába.

— Vegyetek be engem! — szól egy szeladon. — Pestre menni szeretek én, de nagyon. Majd én mindig liferálom a kottát, ha a pénztár kellő gubát adott át ...

— Muki bácsit is vegyük be! — kiáltják.

Forradalmat robbant ki e kívánság. — Nincs is hangja!

— De nincs mód, hogy belássa! A torkában kincset érez elásva ...

Muki bácsit is beveszik, — üsse kő. A dalárda már egészen tűzbe jő. Harminc közül huszonkilenc hang silány. No, de szájban és tüdőben nincs hiány! Tóninak a füle direkt, mint a bot. De beveszik; festi majd a színlapot!

— Zsuzsinak a hangja jó, — szól valaki. — Bevesszük, bár van hibája. Alaki.

És bekerül Ödön, Jóska, Ilcsi, Pál. Máskép mind a dalkar ellen intrikál ... Gyuri bácsi, szesztől piros az orra, — ajánlkozik szólóban a tenorra. Dalárdában ő nagy rangot érhet el, mert ő boros üveghangon énekel!

Közóhajnak Loncika is hangot ad: — Vegyétek be vérforraló hangomat!

— Valóban, hol te dalolsz, ott forr a vér. A guta is azt üti meg, akit ér! — mondja Klári kolléganő epésen.

Siet Lonci, hogy válasza ne késsen: — S te aranyom? Tán a széllel vagy rokon? Hangod szinte átsüvít az Alpokon.

Dalárdába mindkét hölgyet beveszik és ezzel a hiúságuk legyezik. Beveszik még Jancsit is, bár helytelen, mert a Jancsi hangja most még nemtelen. Néha bőgő, néha meg csak furulya. No, de jó lesz fullajtárnak a mulya.

Műsora nincs a dalkarnak, — mit se tesz. De már tip-top egyenruhát mind szerez. Rakott szoknya, fehér ingblúz a lányon ... S egymásután, van a dinom, a dánom.

Kis vacsorák a dalárda javára, öt forint a székelygulyás nagy ára. Kotta-pénzre hébe-korba teaest. A hivatal teát inni sohse rest. Táncdélután szintén gyakran adódik, — a dalárda soha meg nem csalódik. Gyüjti a pénzt, kell is olyan esetre: hátha hívják a dalárdát Mecsekre?

A dalárda virul, mint a rózsafa A karmester olyan, mint a jó apa. Pálcájával csak fenyeget, de nem üt. Itt szelid, — bár haramia egyebütt. S addig-addig varázsolja dalkarát, — a szíveket a muzsika hatja át. Kinyitja a zene még a fület is. Muzikális lesz lassan a süket is. A hang megjő valamennyi torokba. Nem járkál már Csopaki bá' morogva. Büszkén mondja: — Bevált az ép dalárdám! Még a versenyt is megnyerjük talán-tán? Rózsa hull a lábunk elé, jószagú ... Hol van még egy dalkar: negyven szólamú?!

K. Tóth Lenke

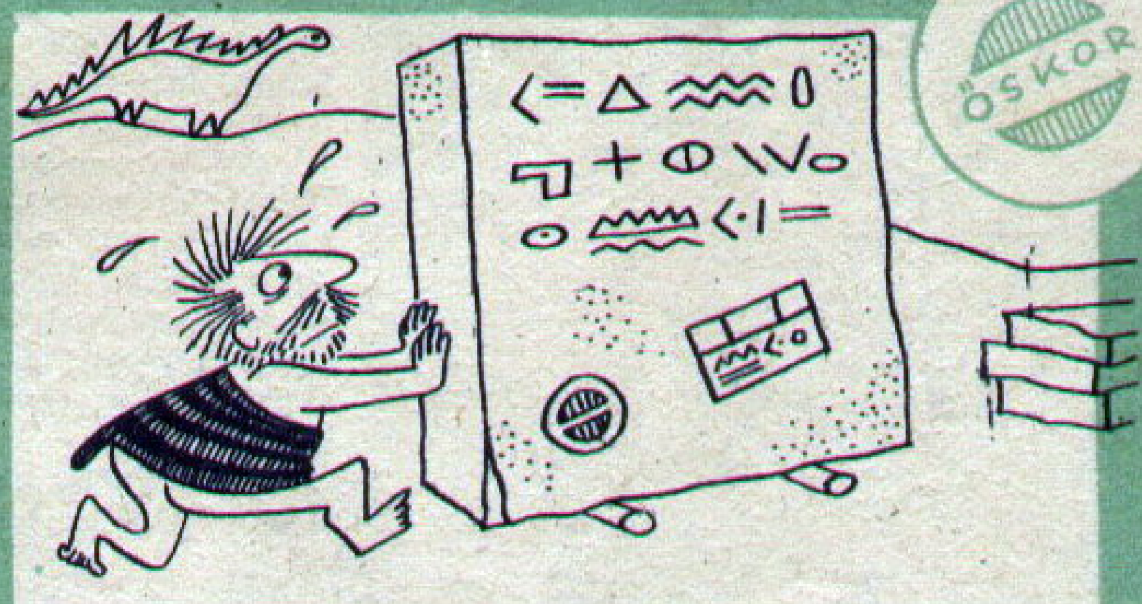
Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR.
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

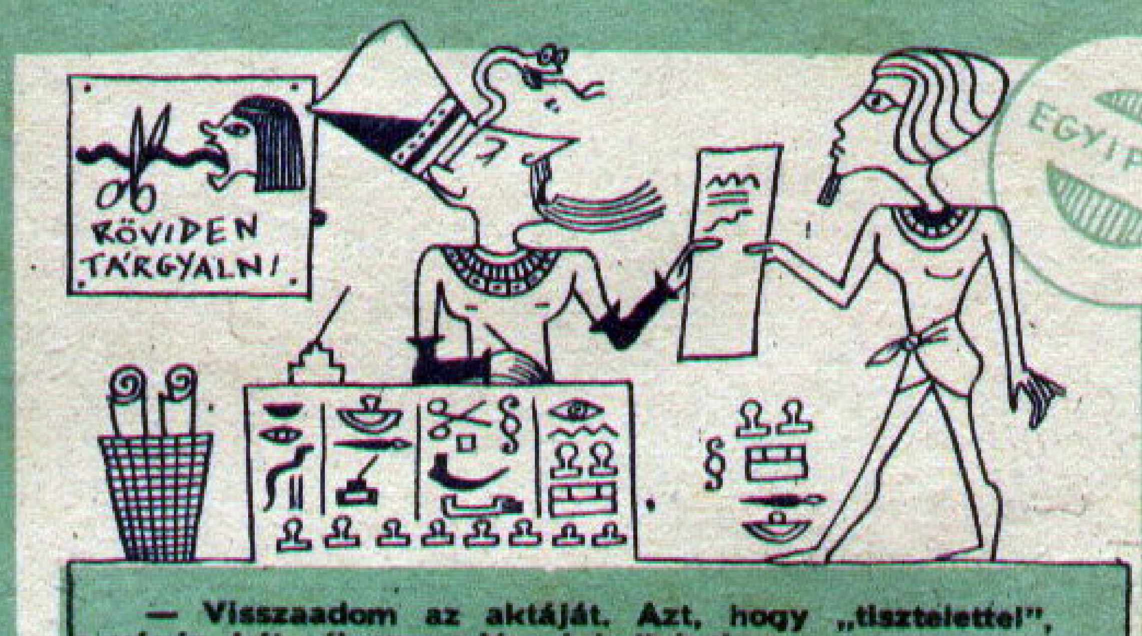
Kaján

A BÜROKRÁCIA TÖRTÉNETE

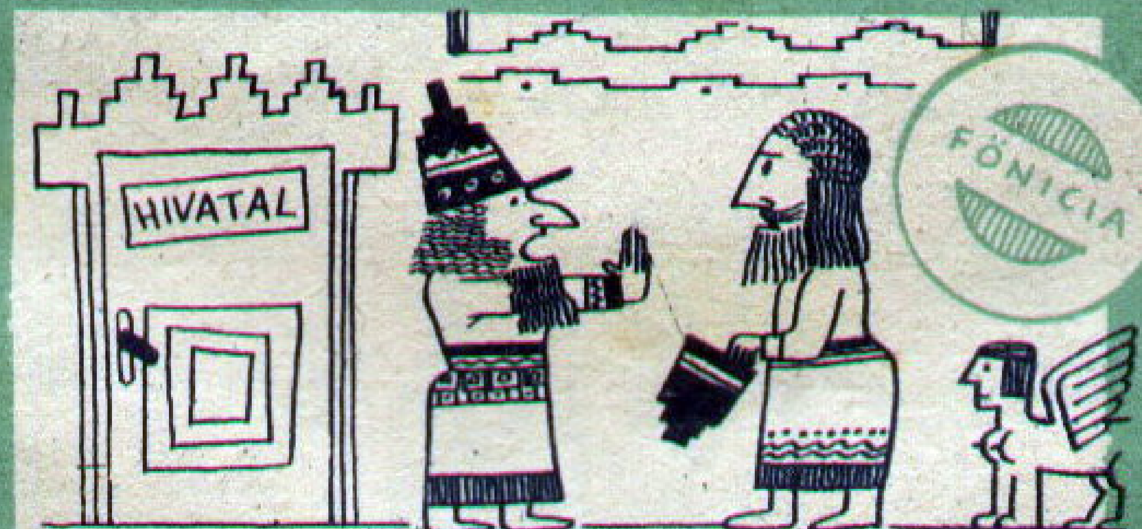

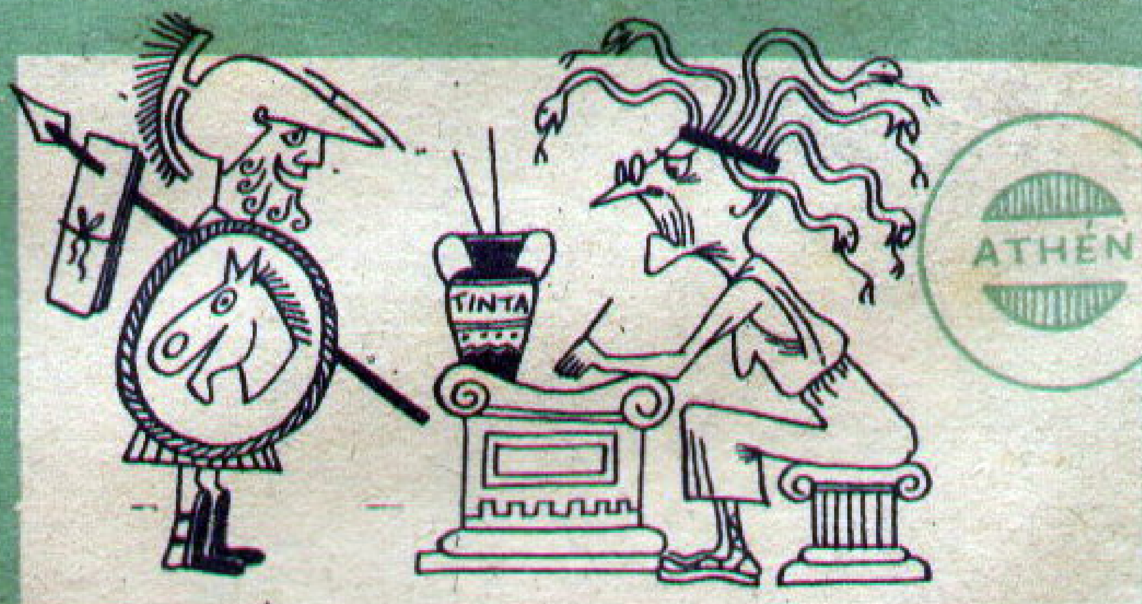
AZ ELSŐ AKTATOLOGATÓ

— Visszaadom az aktáját. Azt, hogy „tisztelettel", a végén két sólyommadárral kell írni.

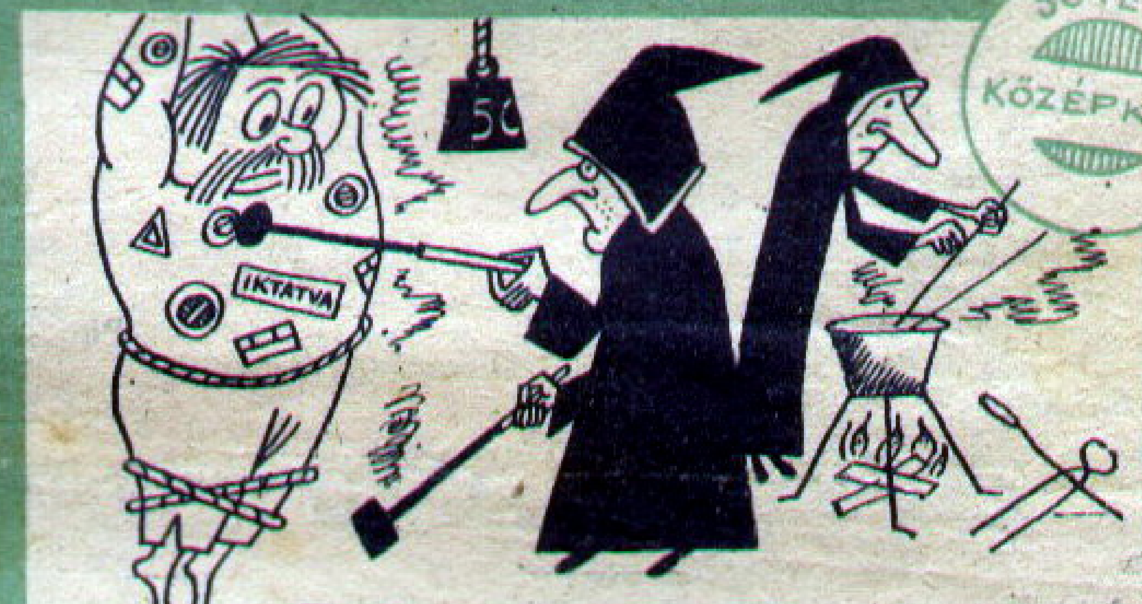
— A kérvényét eldobtuk. Utasításunk van, hogy csak nagyon kevés írásbeli emléket hagyhatunk az utókorra.

Gorgó titkárnő: Maga mindig olyankor zavar, amikor ezer más dolog nyüzsög a fejemben.

— Engedjék meg uraim, hogy én is csatlakozzam.

— Türelem, már csak a főinkvizitor pecsétje hiányzik.

— Szerencsére az ügyem egy nagyon rendes inkvizitorhoz került; azonnal kihozta nekem a végzést.

Kolumbusz: Jól nézek ki, itt van Amerika és nincs nálam a felfedezési engedélyem.

— Nem lehet bemenni, kisértés csak hétfőn, szerdán és pénteken.

— Legyen szives számolja a kivégzéseket.
— Sajnos, nem vagyok jó fejszámoló.

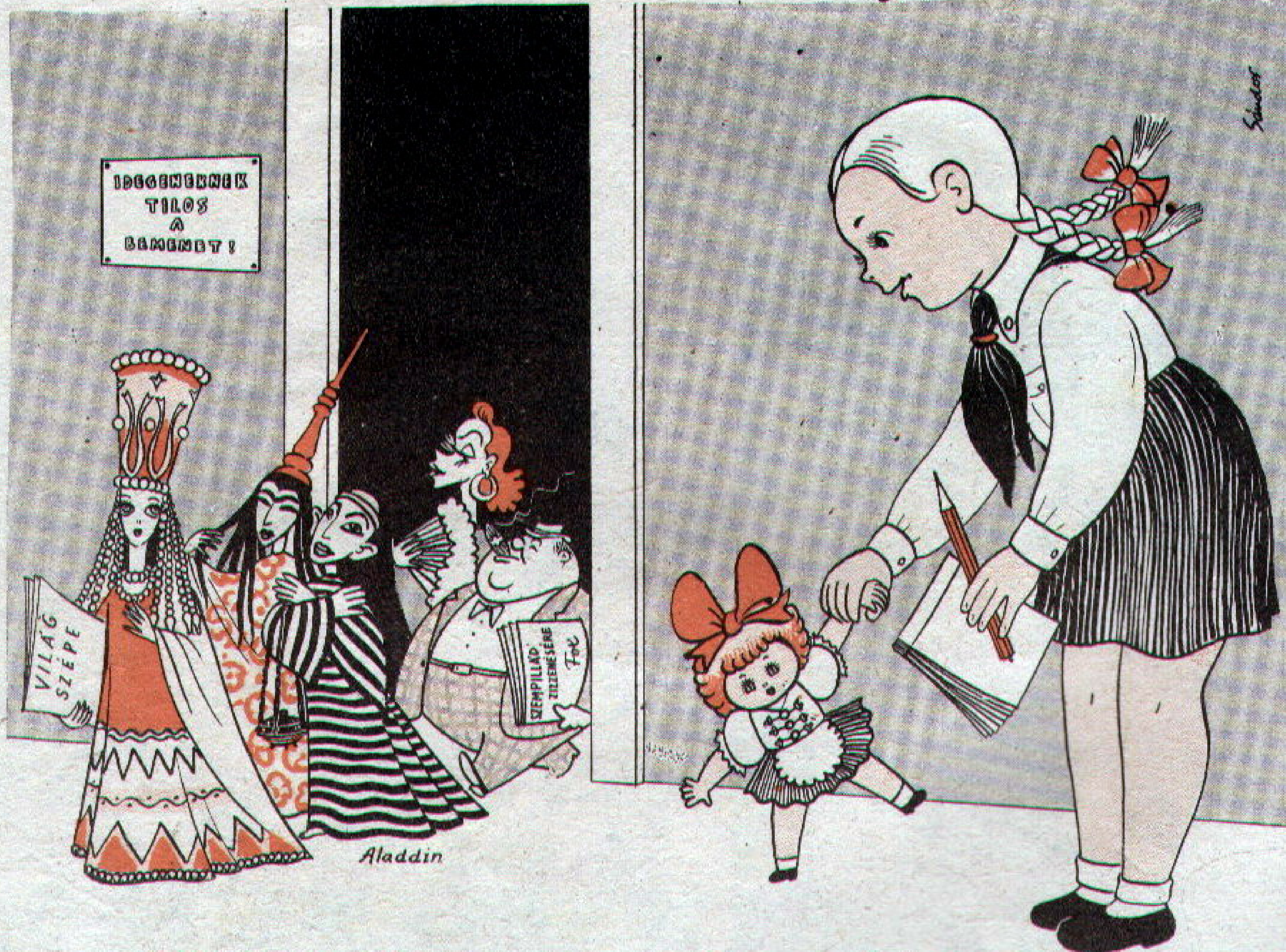

— Segélyt szeretnék kapni.
— Most nem érek rá, jöjjön egy világháborúval később.

— Megállj, majd én elintézlek!

A Szikra-mozi kiskapujánál

— Eredj kisbabám, kérjél autogrammot az Obrazcov bácsi bábművészeitől.

Tavaszi álom

— Képzeld, azt álmodtam, hogy ötven holdat szántottam fel!
— Az nem lehet, te ökör!
— De nem is ökör voltam álmomban, hanem traktor.

Paprikát hamisítottak a kulákok

— Ez hamisított paprika!
— Mert ez valódi kulák...

Javaslat a sokat költözködő vállalatok számára

Igy kell költözködni, hogy a munkában fennakadás ne legyen.

Igazolás

— Ne tessék haragudni portás elvtárs, a férjem azért késett egy kicsit, mert későn hozták a tejet...

A humor MESTEREI

Karinthy Frigyes:

Szalad a kalap

— Impresszionista rajz —

A kalap Sétáló Úr fején ül, diszkréten, nem túl feltűnően, éppen csak annyi önérzettel, amennyi egy jól nevelt, jó házból való Kalaphoz illik, akinek inkább az alatta sétáló fejet kell reprezentálni.

Türelmesen ül a kalap a fején, néha, amikor a gazda kezét érzi, udvariasan repül le a fejről, olyan féle gyakorlott és sima mozdulattal, mint ahogy valami titkár ugrik fel helyéről a vezérigazgató úr előszobájában, amikor látogató érkezik. Szinte magától csinálja, mértéket tartva, kisebb és nagyobb ívekkel jelezve a szembejövő ismerős társadalmi és gazdasági jelentőségét és rangfokozatát. Nagy ívben, mikor előre köszön, kis ívben, mikor csak visszaköszönésről van szó. Korrekt, úri kalap, senki se hinné róla...

Mert egyszerre csak kitör a forradalom.

Minden bejelentés és előzmény nélkül a kalap fellázad. Önállósítja magát.

Előbb csak a széle billen meg, magától, anélkül, hogy a Főnök parancsoló ujja hozzáért volna. Az Ujj egy tétova mozdulatot tesz, de aztán elszégyeli magát. És e határozatlansággal elveszti a pszichológiai hangulatot, csakúgy, mint Bourbon Lajos annak idején, mikor még visszafordíthatta volna a vízözönt egy kis eréllyel; ha lecsukatja Mirabeaut, vagy nem enged szabad utat a nemzetgyűlésnek, vagy mit tudom én.

De íme, elkésett s a végzetet nem lehet többé feltartóztatni.

A következő pillanatban a kalap nagy ívben lerepül a fejről. Magától. És többé nem is ül vissza a helyére.

A kalap megindul.

Előbb a földre veti magát, mint aki erőt akar gyüjteni. A Főnök most már látva, hogy baj van, utánakap, de a kalap nem várja be a megalázó mozdulatot, amellyel először hajolt meg előtte főnöki gerinc.

Nagy ugrással eliramodik. Előbb a lapján fut egy darabig, aztán megfordul a hátára. Pillanatig habozik, de aztán, látván, hogy a Főnök Úr pirosan és zavartan közeledik, hirtelen elszánja magát. A pillanat zseniális ötletet villant meg agyában, egy technikai megoldást, ami a most következő versenyfutásban a legnagyobb sebességet biztosítja számára. Olyanféle fogást, mint Nurmié, vagy azé az úszóbajnoké, aki először jött rá a crowl óriási előnyére.

A kalap oldalt fordul, élére áll, fölemelkedik saját szegélyére. És most ebben a legpraktikusabb helyzetben nagy sebességgel száguldani kezd, mint egy ördögkerék, mint egy motorbicikli.

És kezdődik az izgalmas üldözés.

A kalap nyugodtan, egyenletes tempóban száguld. Sétáló Úr utána. Eleinte apró, sebes léptekkel csak, mint aki nem veszi túlkomolyan a dolgot, hisz' ez csak egy rossz vicc, azonnal utóléri. Nem is kell utólérni, majd csak meggondolja magát ez a szemtelen kalap, eszére tér, meghunyászkodva lefekszik és bevárja őt, hogy egy kis dorgálás, fenyítés, sőt kiporolás után visszatérjen állásába.

Egy pillanatra úgy tetszik, mintha csakugyan ez történne. A kalap lassít, megáll, aztán fáradtan lefekszik. Sétáló Úr lassítja lépteit, előkelően közeledik és hanyag mozdulattal nyul a kalap után.

De a kalap csak ezt várta.

Mielőtt hozzáérne a vadász keze, egy hasonlíthatatlanul kecses mozdulattal oldalt ugrik, felegyenesedik és még gyorsabb iramban szalad előre. Átugrik egy útjába álló pocsolyát, a következőt keresztülszeli, egyenesen egy szembe száguldó autónak tart. Köröskörül zúgás, sikoltás. Az emberek megállnak, egy asszony szeméhez kap. Sétáló Úr elvörösödik, megfeledkezve magáról rohan a kalap után, sziszegő káromkodás hagyja el előkelő ajkát, röhögő gyerekek szaladnak utána, a kép felbomlik, mindenkit izgalom fog el. Vigyázzon az Istenért, kiáltja egy ijedt kappanhang. De Sétáló Urat már nem lehet megállítani s egy lépéssel az autó előtt, rekedt hanggal a torkából, ráveti magát a menekülő vadra. Ott marad, térden, a földön — a kalap egy elegáns piruettel kisiklik, balra kanyarodik.

Most egyenletesen fut, tartott tempóban, mint a versenyfutó a célegyenes előtt. Nem erőlteti meg magát. Belejött a dologba, nem forszírozza a nagy előnyt, betartja azt az egy métert, amire szüksége van, nem többet, nem kevesebbet. Néha lassít, ingerkedik — bevárja üldözőjét, az utolsó pillanatban lódul neki, mikor a magából kikelt, minden emberi méltóságáról megfeledkezett gazda éppen a hasraesés határán inog, ahogy utánakap.

Önérzete kitágul, vakmerő bravúrokat enged meg magának, keresi a veszélyt. Hajszálnyira rohan át a robogó villamos előtt, az üldöző visszatorpan.

Egy lojális, tekintélytisztelő péklegény útját próbálja állni, gáncsot vet. A kalap ugrik, a péklegény vállat von. Iskolásfiú, aki látja ezt, meghökkenve kitér előle, hiába ordítanak rá tízfelől, hogy fogja meg — gyermeklelkében fantasztikus látomás támad a Veszett Kalapról, ami képes őt megharapni, ha hozzányul.

És ekkor, váratlanul, kalap és üldöző eltűnnek szem elől.

A kalap befordult egy kapuba — egy perc, a kapu alól szitok, tompa kiáltás.

A következő percben méltósággal lép ki Sétáló Úr a kapu alól. A kalap ott van a fején — az arca büszke és előkelő és egyáltalán úgy viselkedik, mintha nem is ő volna az. Nem néz jobbra és balra, kerülj a bámuló tekinteteket.

Kompromisszumot kötöttek, úgy látszik, koaliciós alapon.

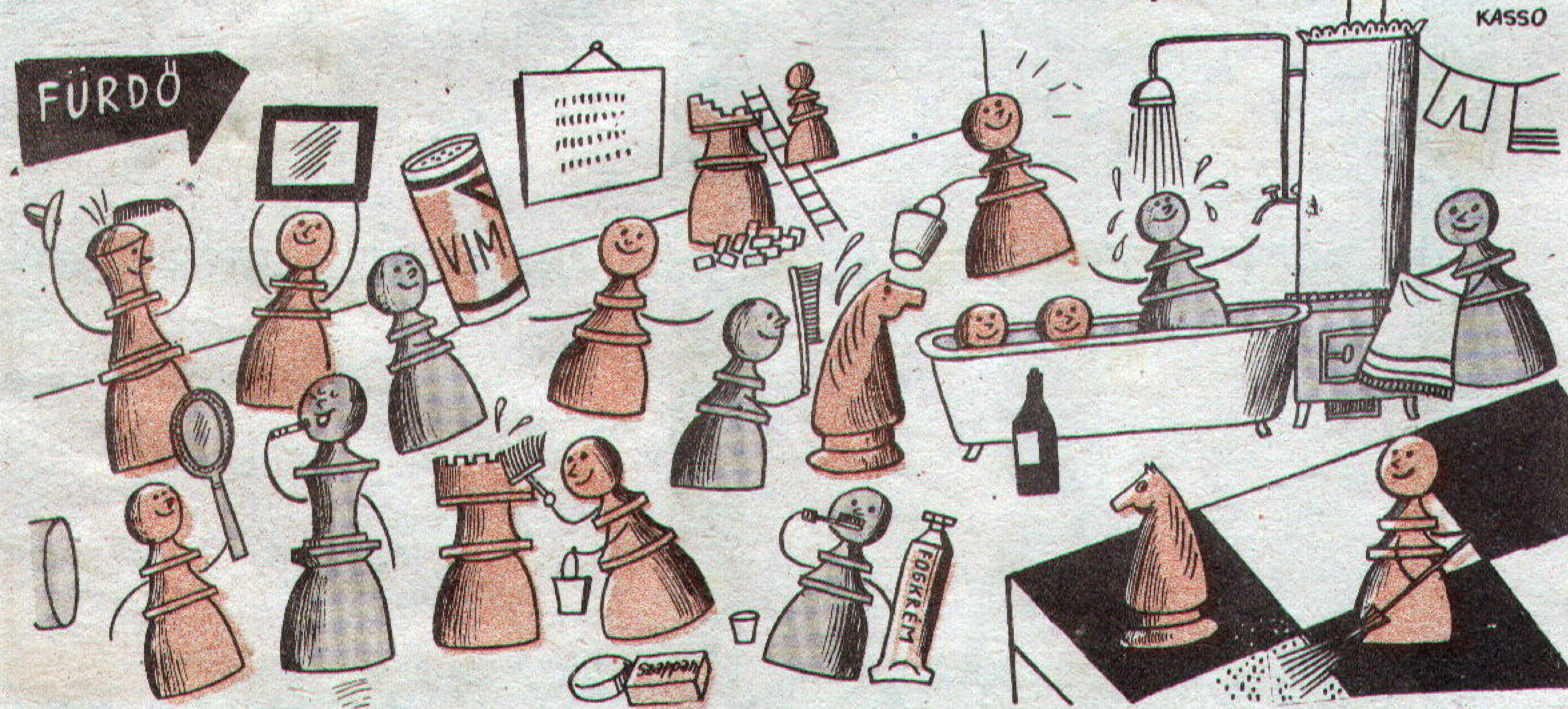
Új alkotmány született.

Sétáló Úr meg van győződve róla, hogy az ő erélyének és politikai tapintatának köszönhető ez a szerencsés megoldás az utolsó percben.

*

Pedig egyszerűen elállt a szélroham.

Készülődés a világbajnokjelöltek budapesti sakkversenyére

Vendéglő otthon

A feleségem okos asszony és büszke arra, hogy sikerült engem leszoktatnia a kávéházról. Ezt úgy csinálta, hogy reggelinél, ebédnél berámázott ujságot tett elém: ugyanúgy olvasgatok evés közben, mint a kávéházban.

Az elmult nyáron, amikor egyedül volt nyaralni, rászoktam a vendéglőre. Azóta állandóan veszekedtem vele:

— Semmi fantázia sincs benned, — mondtam százszor is. — A vendéglőben mindig más és más húsétel van. Te állandóan ugyanazt az öt ételt variálod. Főtt marhahús, fasirt, bécsiszelet, gulyás vagy marhasült. Más semmi. Emlékszem a nyári ételekre. Aprószeletek chateaubriand módra, vagdalt bélszín á la Martinique, Burgundi jóasszonyfilé rosszasszony mártással és így tovább. Az üzemi konyhában is nagyobb a változatosság, mint nálad. Tegnap is rakott burgonya volt á la Grönland.

— Miért á la Grönland?

— Hideg volt, mire hozták.

Feleségem eleinte azzal védekezett, hogy sokáig dolgozik az irodában és nem ér rá irányítani anyósom főzőtudományát. De nem tudott meggyőzni és tovább veszekedtem. Tegnap nagy meglepetés ért. Anyósom nem engedte, hogy fogasra akasszam a kabátomat. Elvette és számot adott.

— Mi ez? — csodálkoztam.

— Ruhatár, — válaszolta és markát nyujtotta — ötven fillér.

Bent még jobban meghökkentem. A tányérom mellett étlap feküdt. Rajta az ételek sora:

Húsleves Kovácsné módra,
Marhahús Czibulkáné mártással,
Alma, a la Közért.

Anyósom megmagyarázta:

— Kovácsné majorannát is tesz a levesbe, mi is tettünk. Czibulkáné remek borsos mártást ajánlott, megpróbáltuk. Az almát biztcsan kitaláltad. A Közérttől vettük.

Ebéd után cédulát tett elém.

— Tizenegyhetven — mondta.

— Micsoda? Fizetnem kell az ebédért?

— Na hallod? Vendéglőben is fizetned kell.

— De ott nem adtam elsején kosztpénzt.

— Azt majd visszaadja a feleséged. Mit óhajtasz vacsorára? Vagy marhapörkölt lesz Frucsekné módra, vagy párolt szelet, a la szomszédasszony.

— Mi az, hogy a la szomszédasszony?

— A szomszédasszony csinálja, mert nekem lakógyűlésre kell mennem, a feleséged pedig későn jön haza.

Vissza kellett rohannom az irodába, ezért megkértem anyósomat, hogy a ballonomat hozza, mert már meleg van.

Elvette a ruhatári számot és visszahozta a nehéz kabátot.

— Ezen a számon ez a kabát volt, — magyarázta.

Este a feleségem ártatlan arccal kérdezte:

— Na, milyen volt az első vendéglői nap itthon?

— Rémes, — adtam meg magam és megigértem, hogy ezentúl nem dícsérem a vendéglői kosztot.

— Ez az igéret jutalmat érdemel. Holnap tortát kapsz Kenyeres Bertalan módra.

— Ki az a Kenyeres Bertalan? — kérdeztem csodálkozva.

— Nem emlékszel? Az anyakönyvvezetőt hívták így. Holnap lesz a házassági évfordulónk.

(—sti)

A legédesebb húsvéti vicc

Húsvét hétfőn reggel nyolc órakor csengetnek Kelemenéknél. Kelemenné pongyolát ránt és kinyitja az ajtót. Az ajtóban nyolc év körüli kisfiú áll és meglocsolja a háziasszonyt. A háziasszony jóleső érzéssel veszi tudomásul, hogy őt is meglocsolták.

— Ki vagy te, kisfiam? — simogatja meg a kisfiú fejét.

A fiúcska a világ legtermészetesebb hangján feleli:

— Egy gyerek.

LONDONBAN

Rendőr: Hé, nem tudja, hogy a piros tilosat jelent?
Munkás: Nekem szabadot!

Uj idők, uj emberek

— Miért siet úgy ez a Pista?
— Utól akar engem érni.
— Dehiszen már elszaladt melletted!
— Igen, de a 300 százalékos termelésben akar utólérni.

Kinyomozom a szemüvegemet

Csak nyugalom. Mindennél fontosabb a nyugalom. Nem szabad elveszteni a fejet. Persze, a szemüveget sem kellett volna elveszteni, mégis elveszett. Vagyis: elvesztettem. Nagy baj, de nézzük csak nyugodtan, higgadtan a tényállást. Miről van szó?

Elvesztettem a szemüvegemet. Az egész lakást felkutattam, nincs sehol. El nem lophatta senki, hiszen a szemüveg csak nekem fontos, másnak teljesen értéktelen. Hol lehet?

Klárinál nem lehet, mert sohasem voltam fenn nála és ha mégis ott lettem volna, biztosan nem olvasással töltöttem volna a drága időt.

Az Új Időknél nem lehet, mert megszünt a lap, mit kerestem volna ott? Szükitsük a kört. Tegnap este még megvolt. A kávéházban még olvastam vele Illés Bélát. A könyv jó volt, bár most nem erről van szó, hiszen a könyv megvan, csak a szemüvegem hiányzik.

Délután Berkessel voltam az espressóban, de minek kellene a Berkeshez szemüveg, amikor látom anélkül is. Ezt tehát hagyjuk.

Csak tünődjünk nyugodtan. Ülve és tünődve lehet legjobban nyomozni. Nincs szórakozottság, csak erős akarat kell hozzá. Aki másnak vermet ás, no ez nem tartozik ide, erről majd később, amikor a kulákokról lesz szó.

Hopp, megvan! Óriási! A céltudatos, logikus gondolkozás eredménye. A borbély! Bementem a borbélyhoz — tisztán látom magam előtt a tényállást —, bementem és olvasni kezdtem az Új Világot. Feltettem a szemüveget, aztán jött a borbély, szappanozni kezdett, akkor levettem, letettem az asztalra, megborotvált, rátettem a szemüvegre az ujságot. Na végre! Persze, hogy otthagytam a borbélynál. Akár le se kell mennem érte, olyan biztos, hogy megvan.

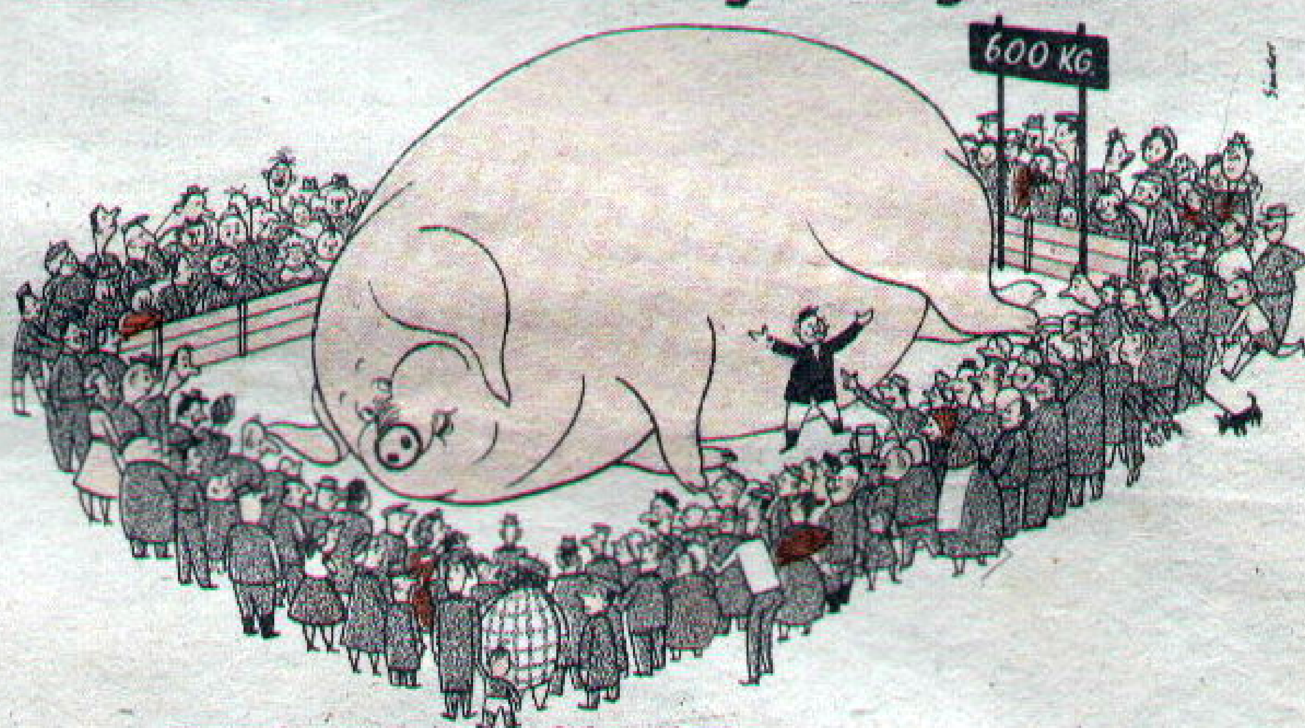
A borbélyhoz határozottan, nyugodtan besétáltam, nagy örömmel fogadott:

— Na végre, hogy látjuk! Már hónapok óta nem volt nálunk! Mi történt?

— Semmi — mondtam zavartan és gépies mozdulattal benyultam a télikabátom belső zsebébe, elővettem a szemüvegemet és helyetfoglalva a székben, olvasni kezdtem. Pedig meg mertem volna esküdni, hogy ennél a borbélynál hagytam. Hogy kell vigyázni!

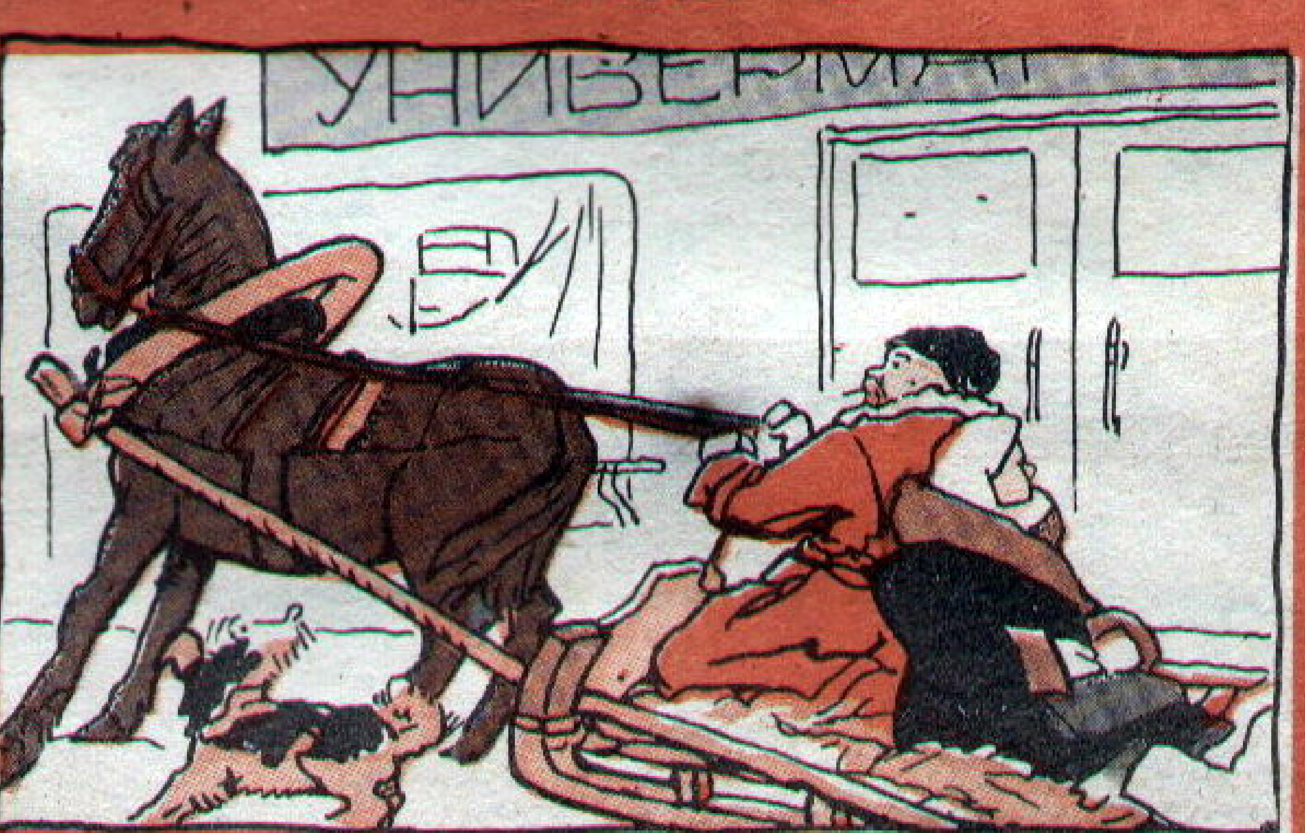
Királyhegyi Pál

Hatszázkilós sertés a Mezőgazdasági Kiállításon

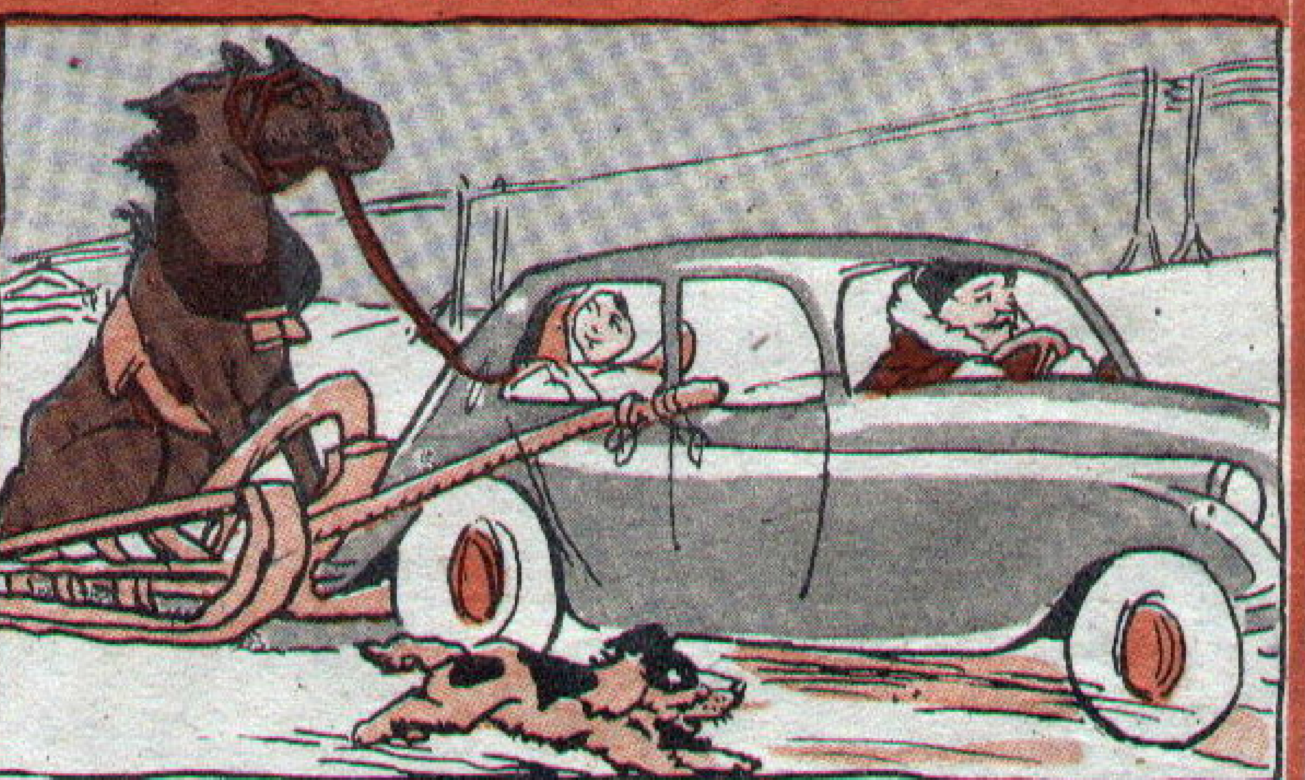

— Hatszáz kiló! Szinte hihetetlen!
— Pedig így van. Erősen lefogyott szegény szállítás közben...

Bevásárlás

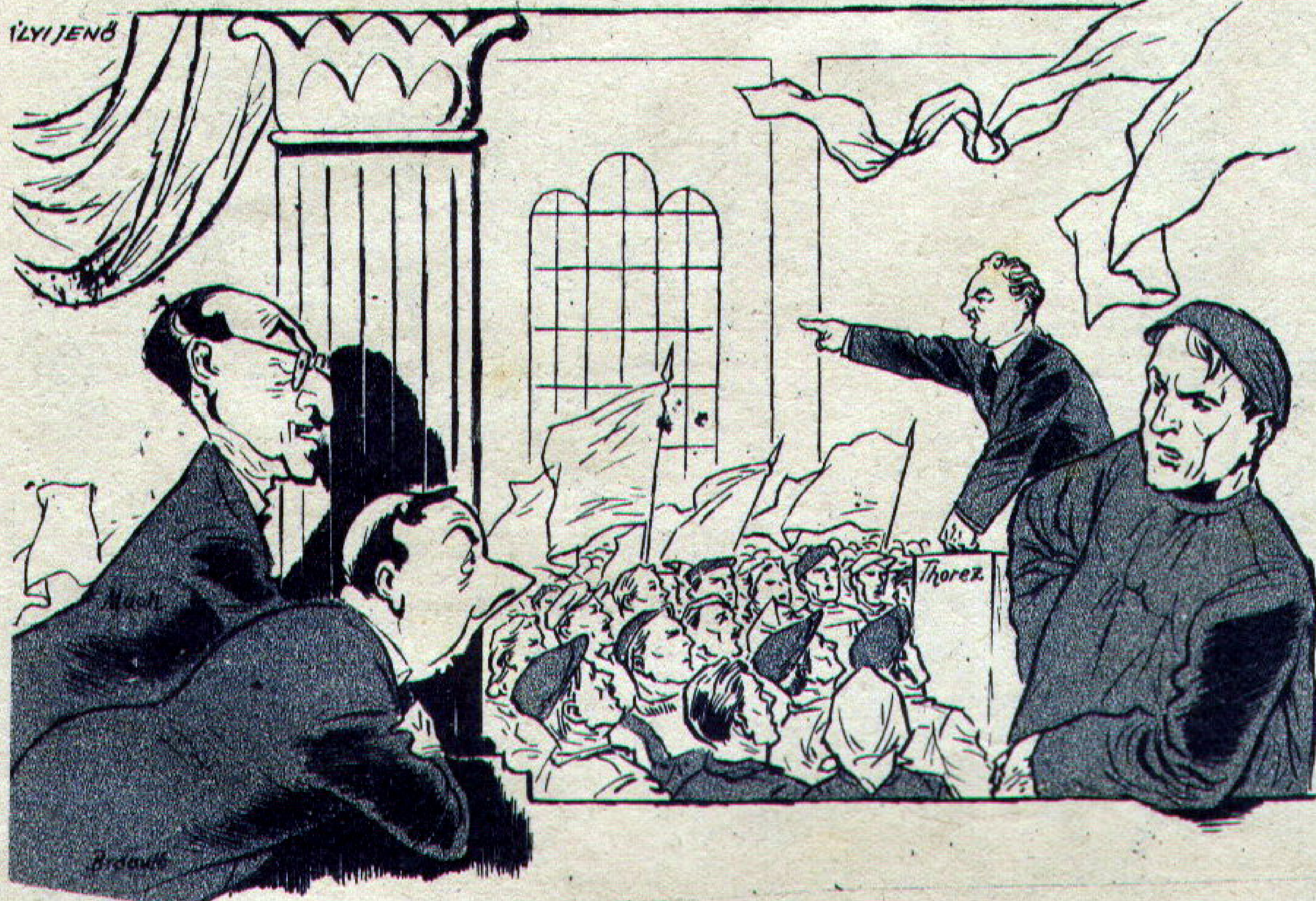
A városba mentek bevásárolni

Bevásároltak és hazamentek

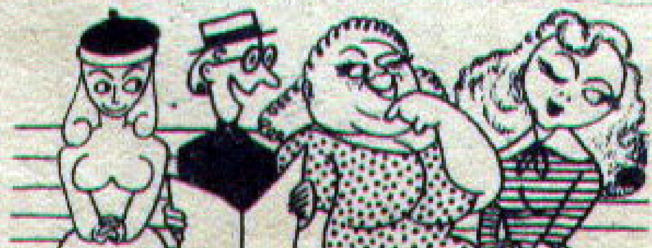
(Krokodil, Moszkva)

A FRANCIA KOMMUNISTA PÁRT XII. kongresszusa

Munkás: Hát az urak mit keresnek itt?
Bidault: Azt hallottam, hogy itt rólunk is szó lesz.
Munkás: Akkor nyugodtan elmehetnek, mert Franciaország jövőjéről van szó és abban maguk nem szerepelnek…

Tetszem a nőknek

Igazán nem tudom, mit esznek rajtam a nők. Na ja, nem mondom, nem vagyok éppen ronda, de semmi különös. Magas homlokom van, tiszta intelligencia, borongó szemek, nemes római orr, az ajkam pedig, az ajkam, hát kérem, férfihez képest egészen tökéletes ajak.

Multkor is ülök a villamoson és szemezek néhány másneművel. Kezemben könyv, de nem olvasom, csak tartom, hogy lássák, észlény vagyok s nem holmi Buffalo Bill. Végül megállapodok egy szőke angyalnál, ha a karját nem tekintem, direkt a Milói Vénusz. Szintén olvas, Harsányitól a Viskit szódával. — Nem baj, majd megnevelem. Nézek rá elbüvölő módon, az egyik szemem félig lehúnyom, a másikat egészen kinyitom és csak úgy lövel a szellem belőlem. Meg a bűvölés és bájolás. A kislány először nem reagál, teszi magát, majd megigazítja a haját. Mosolyog egyet, nem rám, de érzem a kapcsolódást, ez kezd bukni rám. Keresztbe rakom a lábam, hogy lássa a zoknim. Tizenhatnegyvenért vettem az MDCs-ben. Tiszta flór. Hadd tudja meg, hogy tehetős vagyok. A kicsike tovább olvas és időnként kacéran átnéz felettem. Aha, babuka, játszol, gondolom és élvezem a közeledő diadalt. Fölényesen rámosolygok, mint aki tudja, hogy ő a diadalmas férfi, ész és erő mind egy zsákban.

A kislány kimért lesz és merev. Aha, újabb variáció a mókában. No de én ismerem a fifikát. Én is merev leszek és bonvivánosra vágom a szemem. Csillog, mint a gyémánt. Az angyal újból elmosolyodik, térdére húzza a szoknyát, aztán suttyomban újból visszahúzza a térdéről. No lám, nem rossz, ahogy csinálja. Tudja a módit. A villamos a végállomás felé közeledik és tudom, hogy megszólítom és elkisérem, megmagyarázom, hogy van benne valami különös, valami más. Ez az, más, mint a többi. Azt mondom neki:

— Pardon kisasszony, ön valahonnan ismerős, — de nem, ezt nem mondom. Azt mondom neki amúgy magabiztosan: Mehetünk együtt is, öreg lány. Hogy ityeg a fityeg? Marhaság. Ilyet nem lehet mondani. Várjunk csak, azt mondom neki: Kedves kartársnő, csak figyelem kegyedet, csak figyelem kegyedet, ahogy olvassa a Viskit a szódával, áh, bődület, ez így nem megy. Jöjjön a tiszta emberi közeledés.

— Hogy vagy, baba? Nevem János. Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt. Ez az, ezt mondom. Tehát.

— Végállomás, kiszállni, — mondja a kalauz.

Tehát kezdjük. Bár igazán nem tudom, mit esznek rajtam a nők. Csak úgy ukkmukkfukk mindegyik belémszeret. Már mellette vagyok és mondom, mondanám is, — mikor mondják mögöttem:

— Pardon kisasszony, valahonnan ismerős…

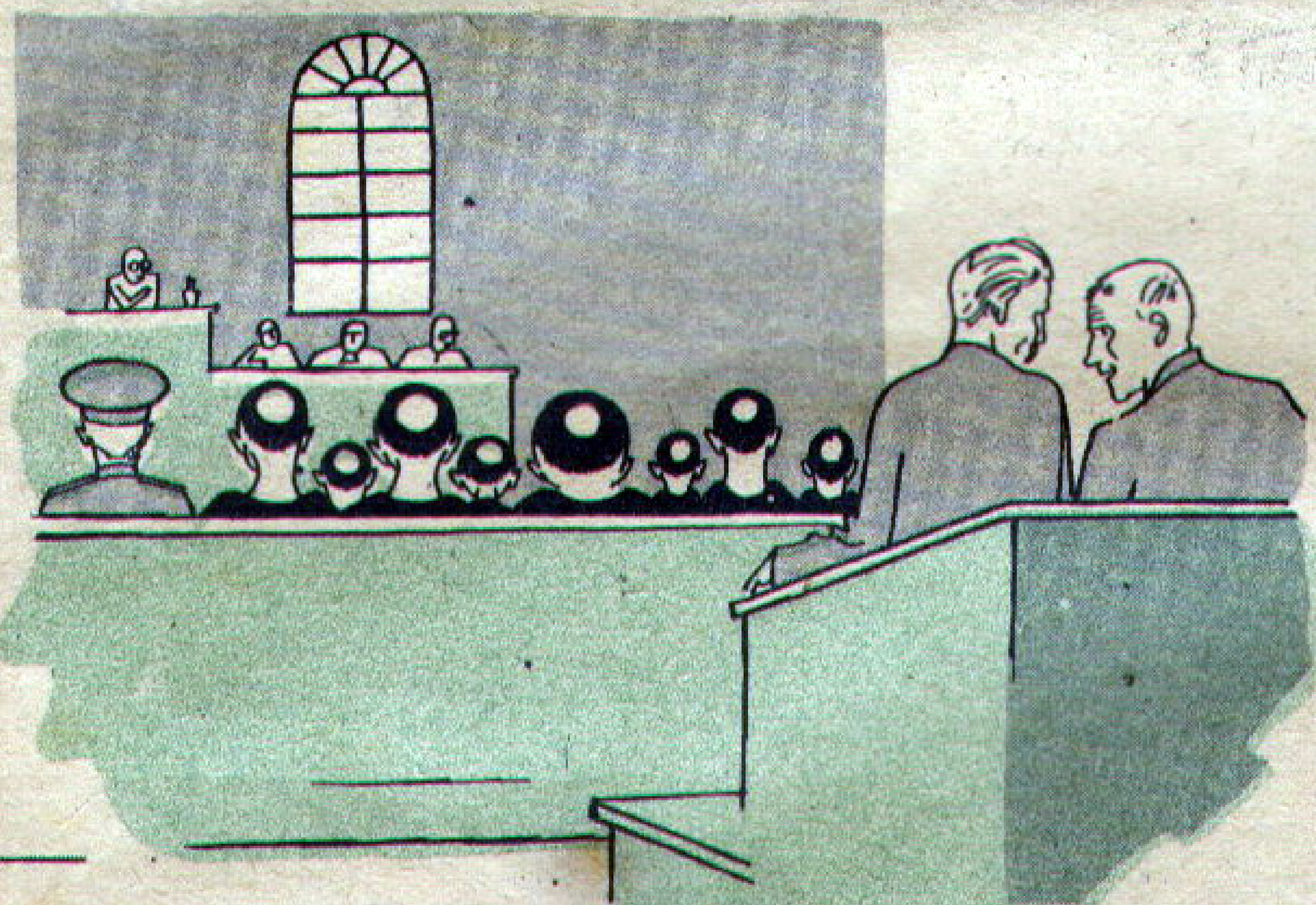
A kislány boldogan mosolyog. De nem rám, az anyja szentjit, de nem rám. És azt mondja:

— Hát persze, hogy ismerős. Két évvel ezelőtt együtt nyaraltunk Füreden.

Hogy megjátsza magát, gondolom, ezek a nők mind ilyenek Igazán nem tudom, hogy mit eszik ezen a fickón még akkor is, ha ismeri. Alacsony a homloka és olyan szeme van, mint egy juhnak. Nem baj, azért én is tetszem a nőknek. Itt van mindjárt ez a barna a másik villamoson. Ez is hogy szemezne velem. De nem drágám, veled nem kezdek ki. A mai napra úntig elég volt egy leégés.

Nagy S. József

HAZAÁRULÓ CSEHSZLOVÁK SZERZETESEK

— Ezek dominikánus, vagy franciskánus barátok?
— Amerikánusbarátok.

EGY és MÁS

(Tapintat.) Nem merem megmondani X.-nek, hogy mi az őszinte véleményem róla, mert félek, hogy megbántom. Ha tudnám, hogy megüti a guta, megmondanám.

○

Isten nem ver bottal. Egyébbel sem.

○

(Idealista filozófia.) A bölcs Morbidus egész életén át azon tűnődött, mi az élet célja. Halálát érezvén közeledni, azon kezdett tűnődni, mi volt a tűnődés célja.

○

Az imperialisták tervgazdasága: nyomort termelni szükséglet szerint.

○

Nagy szerencsénk, hogy mindig a többiek közül hal meg valaki.

○

Z. úr, akivel az üdülőhelyen megismerkedtem, azt kérdi:
— Ön írt tegnap este az étterem asztalánál?
— Igen.
— Én is nagyon unatkoztam.

○

Egyszer valaki szerelmi bánatában leugrott a hatodik emeletről. A harmadik emeletnél jutott eszébe, hogy nyomasztó adósságai is voltak.

○

Barátom, aki kölcsönkért 100 forintot tőlem, hálásan szorongatta a kezem:
— Mindig számíthatsz rám!
Nem is csalódtam benne. Azóta már háromszor kért kölcsön.

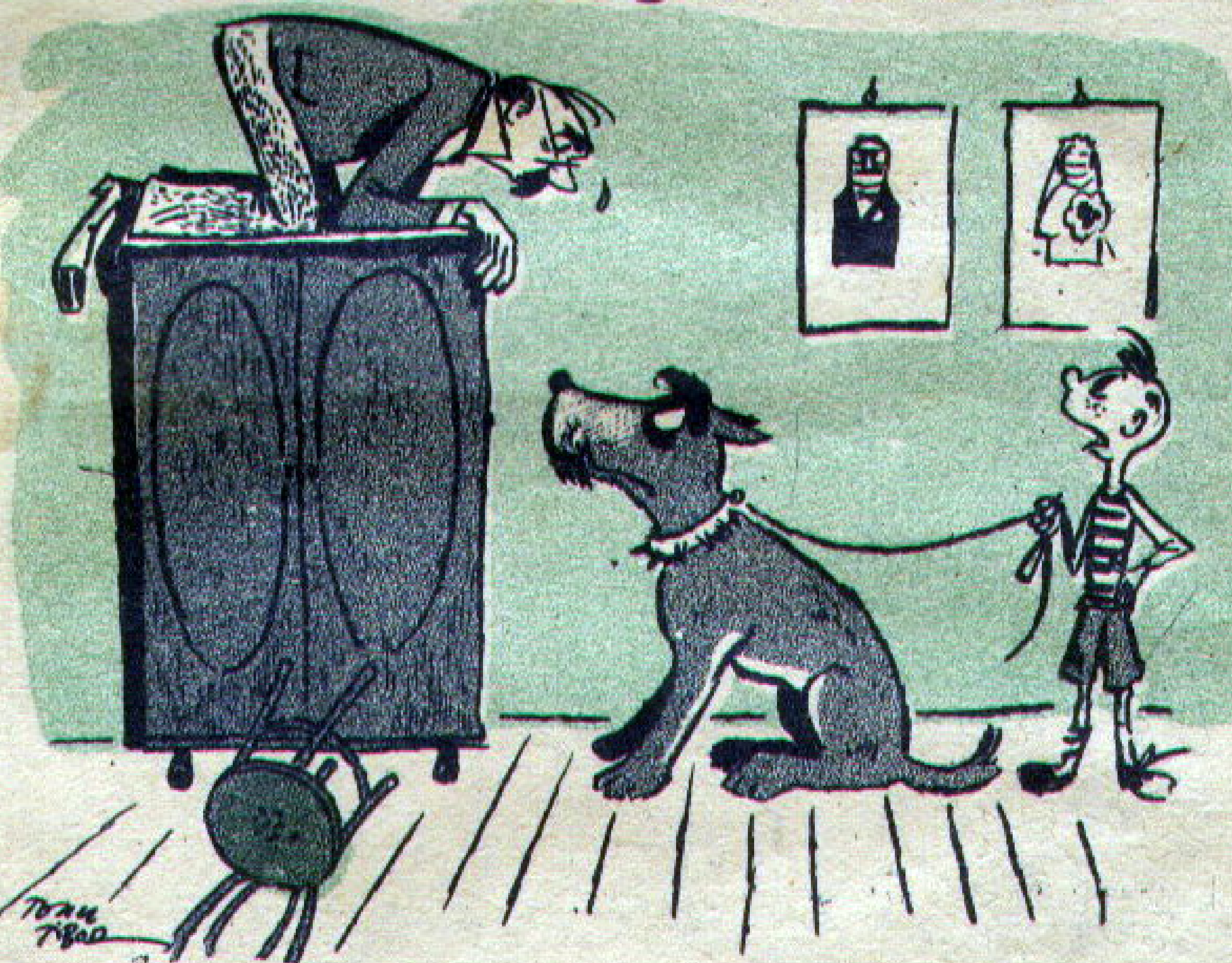
○

Aforizmának nevezzük valamely igazság tömör, meglepő és fölösleges megfogalmazását.

Tabi László

Pimf Pali mint életmentő

Ebadta kölyke zsarol

— Apu, adj pénzt, moziba szeretnék menni!

Elmélet és gyakorlat

EZ A HELYZET

— Ez tulajdonképpen mit jelent?
— Ez azt jelenti, hogy minden leleplezett nyugati kém mögött ott van Tito.

KULÁKBÁNAT

— Hiába anyjuk, ha a fejem tetejére állok, ezek akkor is jól dolgoznak...

A kényeztetés magas iskolája

— Eltolom a fiacskám ágyát egészen az iskoláig, így legalább nyugodtan tud aludni a drága a tanítás kezdetéig....

Hitler útján

Kelet ellen, Hágán keresztül... (Voorwaats, Amsterdam)

Szép Ernő:

Nagyon sietek

Be vagyok jelentve mára bizonyos főtisztviselőhöz a minisztériumba. Ott kell lennem háromnegyed kettőre, két órakor az illető hazaszalad ebédelni. Az órára nézek: negyed kettő mult, hű, egy kicsit eldolgoztam magamat. Lerántom a két papucsom a lábamról, előkapom a cipőm, hol a cipőkanál, feltúrom a balcipőm, a lábam a székre teszem, megkötni a cipőfűzőt. Hopp, affeneegye meg, elszakadt. Persze, erőset rántottam rajta, mert sietek. De még nem lett volna szabad elszakadni néki, nincs olyan nagyon régen a cipőmben. Visszalazítom a csonka fűzőt a cipőbe, a cipőt lehúzom, itt lesz az íróasztal jobbfelőli felső fiókjában a tartalék-fűző, akit a mult héten vettem a járdán a rokkanttól. A fűző nincs a fiókban. Se a jobbsarokban, se a balban, sem elöl, sem hátul. Vagy tíz percig keresem mindenhol, míg végre kézrekerül. Most már aztán csakugyan rohannom kell. Őrült ideges vagyok. Nem merek az órára nézni. Jaj, nyakkendő sincs rajtam. Egy hatásos csokornyakkendőm veszem le a szekrényből a zsinórról, elkezdem kötni, vagyis ráncigálom, mielőtt kötni kezdem, sokáig, ideges vagyok, na végre kötöm. Nem jó. Kioldom. Megint kötöm, még otrombább. Megint kioldom, kötöm sebesen, nem sikerül. Nagyot fujok, pihenek egy-két pillanatig. Most lassan kezdem kötni. Na, sikerült. Futok a fürdőszobába, fésülködni vizes fésüvel. Eltartott három percig, míg ezt a kevés hajamat valahogy rendbehoztam, mert a sietéssel azt is mindig elrontottam. Nahát kalap, felöltő, indulok. Eszembe jut, hogy még nem tettem a zsebembe tiszta zsebkendőt. Beugrom a szobába, kiveszek a komódból egy zsebkendőt, inalok. Rémes, az előszobaajtóban eszembe jut, hogy a kalapom a szobában maradt, bent szórakozottan levettem a fejemről, berontok megint a kalapért, felcsapom. Érzem, hogy evvel tönkretettem a fésülést. Azalatt kézbekaptam az ernyőt, mert esőre áll odakint. Vissza a fürdőszobába, a hajam lázasan újrafésülöm, újabb két perc elmulik. Gyerünk, gyerünk. Kinyitom az előszobaajtót, c, az ernyőt a fürdőszobában felejtettem. Vissza az ernyőért. Mi lesz velem, a látogatásom őrült fontos, akihez megyek, délután nem fogad, hétben se mindennap, borzasztó, ha most elkésem, ki tudja mikor kerülhetek megint elébe. Úgy futok le a lépcsőn, mint egy tízéves fiú, pedig a doktor eltiltotta a sietést. Muszáj taxit vennem, még így is szép lesz, ha el nem késem. Végre, végre az utcán vagyok, nézek előre, hátra, jön-e üres taxi. Mi ez, csuda csend az utcán, a boltok csukva. Igen, vasárnap van. Az én fejem! Nem ma kell a minisztériumba mennem, holnap! Tegnap beszéltük meg telefonon, hogy hétfőn, háromnegyed kettőre.

Ludas Matyi azt üzeni

Németh Z., Bp. Jönni fog.

Szűcs Gy., Pér. Az ötlet lelkes, de sajnos egyik rajzolónkat sem ihlette meg.

Péterhidi Gy., Bp. Ügyes írás, de ugyanez a téma lapunkban is nemrégen látott napvilágot.

U. E., Bp. Nono elvtárs, ilyen régi viccel nem szabad kísérletezni.

Fekete G., Bp. Kicsit sablonos, kicsit halvány.

M. Gy., Nagyvárad. Ezek bizony nem jók. Szívélyesen üdvözöljük.

Szolnoki I., Bp. Ha már rendbehozták, ne térjünk vissza rá.

K. G., Szentes. Derűs történet, de valahogy nem elég mai.

P. Gy., Bp. A vers tartalma felemelő, de a formája lesujtó.

Dongó. Ügyes rajzok, van is bennük ötlet, de még mindig nem elég eredetiek ahhoz, hogy közölhetők legyenek.

Nem közölhetők: Gerencsér J., Bp., Vágó D., Cegléd.

Szerencsés nap az USA-ban

— Well, ma jó napunk volt. Nem zuhant le egyetlen B-36-os sem.
— Yes, ezredes! Ma ugyanis nem volt felszállás...

A hágai úgynevezett „ítélet" után

Titkár: Ez Hágából érkezett, a nemzetközi bíróságtól. Küldjük a sóhivatalba?
Kállai: Minek? Onnan jött...

A szakértő közbeszól

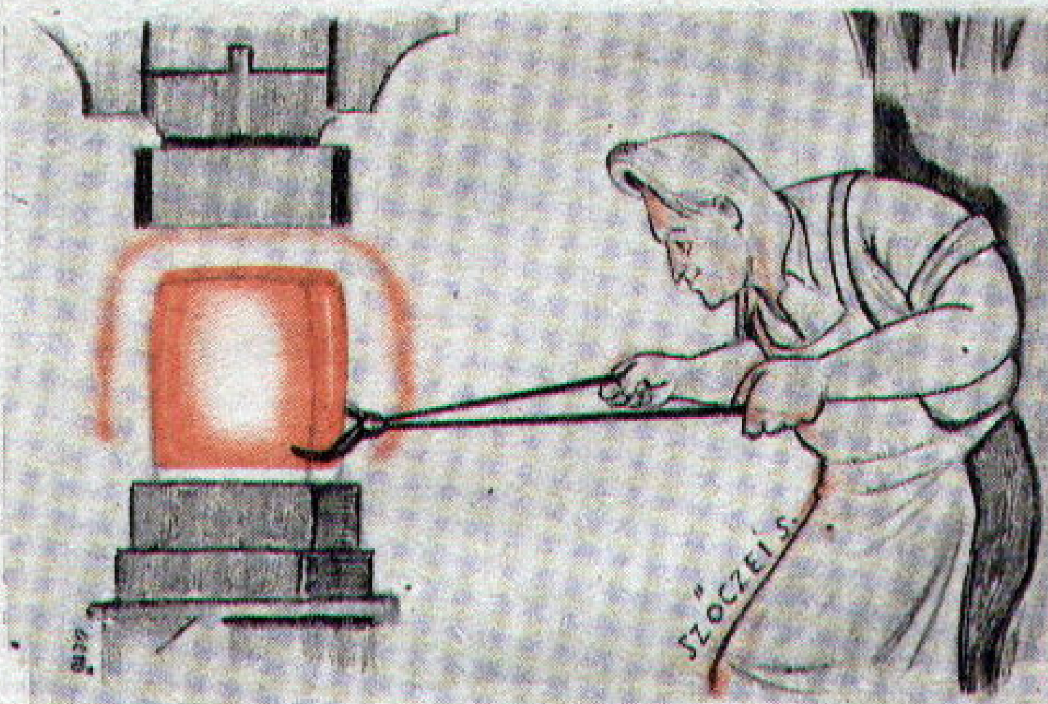
A kismadár: Látszik, hogy először van a levegőben! Így döljön a szárnyakkal, ha fordulni akar...

Egy pullóver története

— De szép pullóvered van, Pista!
— Meghiszem azt, a mamám kötötte tegnap egy értekezlet alatt.

Ludas Matyi a MÁVAG-ban

Hol a meleg?

A kovácsműhelyben aránylagos csend fogad. Ugyanis a mozdonygyárból szédelegtem ide, ahol szakadatlan mennydörgés és villámlás közepette imádtam a technika csodáit s lelkemben többször is leborultam a bőrkötényes munkások szine előtt. Hogyan lehet mindezt érteni, tudni és megcsinálni? Az a hajlott öreg szaki ott például honnan tudja, hogy pont oda kell ütögetnie a kalapáccsal, ahová ütöget és az a barnaképű Szites hová rohan azzal a szörnyű piszkavassal, ki mondta meg neki, hogy annak éppen ott kell lennie, ahová leteszi? És egyáltalán ez a sok zűrös reszelés, fúrás, szögecselés, kalapálás, motozás, hurcolás... hogy lesz ebből harmónia, hogy lesz ebből mozdony? Pedig lesz, becsületszavamra lesz. Saját szememmel láttam, hogy a sok érthetetlen szörnyeteg vasdarabból a végén mégiscsak összeáll az a hatalmas fényes szerkezet, amely halálos biztonsággal elröpít minket Debrecenbe vagy Püspökladányba.

Mondom, a kovácsműhelyben aránylag csend van. Csak a gőzkalapácsok döngése hangzik ütemes időközökben. A legnagyobb kalapács mellett ott áll Szőczei Sándor, a Kossuth-díjas kovács. Nagy, széles ember, a felsőkarja jó lenne nekem deréknak. Elszörnyedve nézem a két hatalmas kezet, amely a kétágú fogót tartja. Amikor óvatosan kezet rázok vele, tenyerem úgy eltéved az övében, hogy alig talál vissza hozzám. Szőczei elvtárs szórakozottan felel a kérdéseimre, majd izgatottan átkiabál a fejem fölött:

— Hol a meleg?

Rajzolónk, aki szemfülesen ceruzahegyre kapta Szőczei elvtársat, panaszkodik. Egy tizenhat éves bakfist könnyebb lerajzolni. Izgatott a modell, fordul jobbra-balra, láthatóan nem sokat törődik a sajtó lelkes munkásaival, akik ott sürgölődnek a tövében.

— Hol a meleg? — ismétli még sürgetőbben s már nyelvemen a válasz, hogy Afrikában, de impozáns kezére téved a tekintetem s inkább mellőzöm a kedélyt. Most azonban felcsillan Szőczei elvtárs szeme: megjött a meleg, amely nem más, mint egy vörösen izzó hatalmas acéltömb. Csak rá kell nézni, meg se kell fogni, az ember rögtön látja, hogy valóban meleg. A Kossuth-díjas kovácsmester úgy otthagy minket, hogy nem is akarok hasonlatot keresni rá. Higgadt szenvedélyességgel néz farkasszemet az izzó acéllal. Most leginkább egy sekszpiri hőshöz hasonlít, aki nagy elhatározással szinre lép. Közben két néma személyzet termett mellette, egy pillanat és a sistergő anyag fenn van az üllőn.

— Gyere rá! — kiáltja Szőczei elvtárs lendülettel és az oldalt statisztáló öreg szaktárs szerényen megránt egy emeltyűt, mire a többtonnás kalapács rádördül az izzó vasra.

— Gyere rá! Mégegyszer! — Szőczei elvtárs egyre szenvedélyesebben vezényel, a kalapács egyre súlyosabban döng. A konok acél ellapul, összetöpörödik, megadja magát. A három kovács a fogókkal villámgyorsan forgatja az engedelmessé vált anyagot, amely már csak néha sziszeg vissza kékes lángnyelvével. De Szőczei elvtárs nem hagyja magát.

— Gyere rá! Gyere rá! — szép, kerek, formás pogácsa lapul az üllőn. Szőczei elvtárs hol a „lert", hol a „sublert" ragadja meg, méricskél összehúzott szemmel, majd élére fordítja a gurigát és szép simára döngöli az élét. Valami kerék lesz belőle biztos, nem merem megkérdezni. A fogók lerántják az üllőről és félregurítják. Kész.

Szőczei szaktárs lihegve rátámaszkodik a fogóra. Most néhány percig nem fogja reklamálni, hol a meleg. Az izzadság vékony csíkokban szalad le a homlokáról és bebujik az inge alá.

Gádor Béla

Aminek nem szabadna lennie

— Hova siet, elvtárs? Még csak három óra mult öt perccel és félnégykor megy a vonatja.
— Igen ám, de én nem a félnégyes vonat után szaladok, hanem a negyedötös szeminárium elől.

A tanulóműhelyben

Fiúk és lányok dolgoznak együtt a tanműhelyben. A lányokon több jelből is észrevehető, hogy nem fiúk, de az nem baj, mert férfiasan dolgoznak. Jeszenszki bácsi, a mester, aki egyébként tiszteletbeli Szites, a multkor azért kioktatta külön a fiúkat és a lányokat, hogy ne gondoljanak itt semmi másra, mint a munkára és hogy bár tavasz van, ezt csak kint vegyék észre.

— Fiúk — mondta, — a lányokat úgy vegyétek, mintha fiúk volnának. Semmi csipkelődés, túllépés a határon, incselkedés, cicázás, csak a munka.

— Lányok — mondta a lányoknak, — a fiúk nem fiúk, hanem munkatársak, semmi kacérkodás és a többi. Munkatársak és kész.

Na jó, ez eddig a tényállás. Ezzel együtt az egyik kislány folyton macerálta Pista nevű szomszédját. Dolgozik a fiú, a kislány pedig merő buzdításból úgy meglökte, hogy majdnem az ujját esztergálta le. Mikor ez többször megismétlődött, fogta magát a fiú és azon a szent helyen, ahol általában a lányok is ülni szoktak, elhelyezte lábnyomatát. A kislány sírva szaladt Jeszi bácsihoz:

— Jeszi bácsi, Jeszi bácsi, megbántott a Pista! — és mutatta, hol történt a bántalom.

Jeszi bácsi felelősségre vonta a srácot.

— Ugyan Jeszi bácsi, — felelt a gyerek, — hát nem maga mondta, hogy úgy vegyük a lányokat, mintha fiúk lennének és én csak a fiúknak járó szokásos adagot utaltam ki számára.

Jolánkának fáj a foga. Törülközőbe, keszkenőbe, vizesruhába van pakolva az arca és keseregve mászkál a műhelyben.

— Fáj a fogam, jaj, meghalok.

— Azonnal menj a fogorvoshoz — szól rá Jeszi bácsi, — majd addig Margit helyettesít.

— Az nem jó — tiltakozik ijedt képpel Jolánka, — de van egy ötletem. Inkább helyettesítsen Margit a fogorvosnál.

Borzas, fekete gyerek áll az egyik esztergapadnál.

— Görög gyerek — világosít fel Jeszenszki elvtárs, — nagyon ügyes, szorgalmas fiú, — teszi hozzá, majd néhány szót vált a gyerekkel, — görögül.

— Hát Jeszenszki elvtárs tud görögül?

— Hogyne. Sokat jártam külföldön. Vannak itt bulgár gyerekek is, azokkal bulgárul beszélek. Sajnos, kínai nincs, mert azokkal is meg tudnám értetni magam. Hét nyelven beszélek.

— Sto? Comment? What? Was? Mi a fene? — csodálkozunk egyszerre több nyelven, mert a mi nyelvtudásunk is univerzális, ha egy-két szóra van szükség.

Jeszenszki elvtárs szeme ravaszul megcsillan:

— Elárulok egy titkot — súgja a fülünkbe, — nem is hét nyelven beszélek, hanem tizenegyen. De négyet letagadok, mert még utóbb elvinnének kínai követnek és ha itt kellene hagyni az én kedves gyerekeimet, meghasadna az a gyenge szívem.

Jancsovits Béla hegesztő a Sztahánov-műhelyben — Jalovjár Pál sztahánovista élmunkás — Rajner Sándorné élmunkás

Le a selejttel!

Az igazi „márkás selejt" csakis az öntődei lehet. Olyan hire van, mint a szögedi paprikának, kecskeméti barackpálinkának és a gyulai kolbásznak együttvéve, — csak persze nem olyan jó hire.

A perecárus épp úgy tudja, mint az ószeres, hogy az öntődei selejt császár a selejtek között, vagy ha nem, hát legalábbis megehetné a rosseb, elvihetné az ördög, megszüntethetné a nyavalya.

A rosseb azonban nem selejttel táplálkozik, csak rokona, a rozsda zabál selejtet. Az ördögök pedig lent a pokolban szorgoskodnak és természetesen selejt nélkül igyekeznek a napi elkárhozott normát megsütni, megfőzni, nyársbahúzni, ahogy az a szent könyvekben meg van irva. Marad tehát mégis csak az ember, aki igyekszik is elbánni a selejttel és természetesen a Mávag öntődéjében sem ráolvasással kurálják a bajt. Hiszen köztudomású, hogy a vasöntő csecsemők első szava már nemcsak az, hogy papa, mama, hanem az, hogy papa, mi van a selejttel. Tehát fő a fej és töpreng az agy s közben a selejt zsugorodik, mint a mesebeli boszorkány. Itt azonban a bűvös jelszó nem az, hogy „csirabara pantalara, aszalódjál vén boszorka", hanem egyre gondosabb munka, körültekintés és tervszerűség segithet csak a bajon. Bár vannak egyesek az öntők közül, akik azt állítják, selejt volt, van és lesz, elpusztíthatatlan, mint a Guttmann-nadrág. Viszont a pártszervezet azt tartja, hogy a selejt osztályellenség és egyetlen Guttmann-nadrág sem élt örök életet. Az biztos, hogy az öntés nem kutyafüle és sok minden játszik szerepet, amire egy cukrász álmában sem gondol. Rossz a formázógép, helytelen a homokkeverés, hiányzik a kellő hőfok az öntéshez s máris mehet a munkadarab a selejtkiállításra. Ott pedig nem lehet oklevelet kapni, még akkor sem, ha tegyük föl, rossz a Tüker által szállitott szén, persze nem rossz, de tegyük fel, hogy mégsem áll a helyzete magaslatán.

A főok azonban szén ide, homok oda, mégis csak az ember. Mert például hogyan lehetett a „zöldfülű" átképzősöket ennyire magukra hagyni. Tegnapelőtt pár hónapja még talán frizurát igazított a Pócsiknál, ma önt — s erre a régi szakik ahelyett, hogy segitenék, homokba dugják a tapasztalatukat, az újak pedig eldobhatják, vagy ha szemérmes gyerekek, eldughatják eltolt munkájukat.

Száz szónak is egy a vége, az igazság mégis csak az, a valuta javulóban van s április végére sikerült annyira leszorítani a selejtet, hogy az már szinte csoda. Azaz, hogy nem is csoda. Minthogy az sem lesz csoda, ha rövidesen teljesen megszűnik a selejt. Egy biztos. Minden egyes elrontott öntés sárbaejtett kenyér. És miután éppen az öntők hangoztatják ezt különösen élesen, nyugodtak lehetünk benne, a hajdani vasöntő Zsofinyec elvtárs és vele mindannyian egyre jobb, mindig jobb híreket fogunk hallani az öntöde javuló munkájáról.

N. S. J.

Könnyű egy SzIT-propagandistának

— Ez a Vágó Gyuszi már a harmadik gólt rúgja.
— Könnyű neki, olyan jó propagandista, hogy még a labdát is meggyőzi arról, hogy be kell mennie a kapuba.

Feleki Nándor szervező titkár

Jövő héten: Ludas Matyi a lágymányosi DOHÁNYGYÁR-ban